

Liv. Selvfølgelig lader det sig gøre at sætte en Mand til at regne ud for hver enkelt Skatteyder, som har Familie med Børn, hvor meget der bliver at fradrage efter en i Vedtægten fastsat Skala; men at det bliver et ikke ringe Arbejde, der saaledes skal udføres for hver enkelt, er noget, der siger sig selv. Det *kan* naturligvis gøres; det koster blot en lille Smule Penge. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man i Kommissionen har valgt det, som er foreslaaet — og jeg har jo der holdt mig til Kommissionens Forslag — er det ud fra den Betragtning, at det er en let overskuelig og let haandterlig Regel: Naar der er mere end 4 Børn, er det 100 Kr.s Fradrag for hvert Barn. Det kan man overse lige med det samme; det kræver ingen Sammenlægning eller Subtrahering; saa snart man ser Børneantallet, ved man, hvor mange Hundrede Kroner der skal nedsættes med for den paagældendes Vedkommende, for saa vidt som han har under 1,500 Kr. om Aaret. Men hvis man tør gaa til at sætte mere detaillerede Bestemmelser, skal jeg gerne være villig til at forhandle ogsaa om det.

Saa mente det ærede Medlem, at den Grænse, der var sat med Hensyn til Erhvervsbeskatning for de Direktører, kommunale Embedsmænd, Funktionærer o. s. v., som efter Forslaget skulle medinddrages under Erhvervsbeskatningen, kun gjaldt, for saa vidt de havde over 2,500 Kr., og at det ikke var rigtigt. Det kunde jo være, at der var nogle, som havde Indtægter fra flere forskellige Institutioner, navnlig hvis der var Tale om Direktører, og saa kunde det tilsammen blive meget over de 2,500 Kr., men blot ikke over 2,500 Kr. i hver enkelt af de Kommuner, der er Tale om. Jeg indrømmer, det kan blive Tilfældet, men ogsaa det er temmelig sikkert Undtagelser; ogsaa der maa vi vistnok tage et vist praktisk Hensyn, hvis vi i det hele taget — hvad jeg haaber — ville fastholde, at der skal være et vist Minimum, under hvilket man ikke vil inddrage den paagældende under Erhvervsbeskatning. At der skal tilvejebringes Oplysninger om den paagældende, som fra en Kommune har en Erhvervsindkomst, skulle vi sige paa 2,000 Kr., og derefter tilvejebringes Oplysninger om, hvad den samme Mand har fra forskellige andre Kommuner, og dette skal lægges sammen, og at han saa, hvis det viser sig, at det giver over dette Minimum, skal svare Erhvervsstat til hver Kommune, synes jeg er et noget stort Apparat af Hensyn til de faa, som maatte have Ho-

norarer fra forskellige Kommuner fra saadanne Stillinger som Direktører, eller hvad det nu maatte være.

Det ærede Medlem mente fremdeles, at man maaske med Hensyn til Erhvervsbeskatningen burde tage Hensyn til, at der dog var enkelte om end ikke mange Kommuner, navnlig Landkommuner, hvor Skatteprocenten var højere end Ligningsprocenten, idet det ærede Medlem gik ud fra, at Motivet til af Hensyn til Erhvervs-skatten at gaa over til Ligningsprocentens Benyttelse i Stedet for Skatteprocentens var det, at Ligningsprocenten i de allerfleste Tilfælde var højere end Skatteprocenten. Nu kunde jeg fristes til at være mere teoretisk end det ærede Medlem, der ellers er en stor Teoretiker, og sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at rent praktisk er det ogsaa saadan, at Motivet til at kræve Benyttelse af Ligningsprocenten er, at Ligningsprocenten som Regel er højere, idet de paagældende Erhvervskommuner selvfølgelig gerne ville have saa meget som muligt, og hvis det omvendte havde været Tilfældet, vilde der sikkert ikke være stillet Krav fra Erhvervskommunens Side om, at det skulde være Ligningsprocenten, altsaa den lavere Procent, der skulde bringes i Anvendelse. Men jeg er tillige tilbøjelig til at sige, at uden Hensyn hertil kræver simpel Retfærdighed, at de paagældende Indkomster skulle beskattes efter den samme Procent som alle de øvrige Indkomster i Kommunen, hvad enten den er højere eller lavere. Dette, at man bor udenfor den Kommune, hvor man har sin Indkomst, synes jeg ikke med Rette kan betinge, at man skal beskattes, være sig efter en højere eller lavere Procent end den, hvorefter alle de øvrige Indkomster i Kommunen blive beskattede. Jeg vil derfor ikke saa gerne gaa ind paa den Udvej, det ærede Medlem tænkte sig at man maaske kunde finde, nemlig at Ligningsprocenten skulde benyttes i alle de Kommuner, hvor Ligningsprocenten er højere end Skatteprocenten; men hvor Skatteprocenten var den højeste, skulde det være denne, der skulde svares efter. Denne Udvej synes mig at smage for meget af, at det alene er Erhvervskommunens Interesser, der skulle varetages, medens jeg mener, at man med fuld Ret kan hævde, at Erhvervsindkomster skulde beskattes efter samme Procent, altsaa paa samme Maade som alle andre Indkomster i Kommunen.

Spørgsmaalet om de militære Personers Skat indrømmede det ærede Medlem selv vist ikke lod sig løse ved denne Lov, og